

Politolog Iščenko: Polemika v ruské společnosti a proč Rusko musí zvítězit v roce 2023

- CZ24 News | 27. prosince 2022

Třetí frakce se domnívá, že vleklá válka je způsob jak přilákat Západ v komplexní sestavě na frontu, kde se s úspěchem rozdrtí, aby si to nikdo, prý, neodseděl, kdyby se tvářili neutrálně, aby každý dostal své. Čtvrtá frakce soustředí pozornost na to, že Západ nesmyslně vydává prostředky na vydržování Ukrajiny a plýtvá vlastními zásobami.

Takových frakcí je spousta. Každá má své zdůvodnění. Já si, sice, nemyslím, že v hloubi duše sami věří svému výkladu. Prostě se jim zdá, že není patriotické předpokládat, že jsme někde mohli chybovat a něco nevzít v úvahu. Ostatně, část oněch svědků užitečnosti dlouhé války, je současně v sektě svědků roku 2014, jež tvrdí, že tehdy byla udělána chyba a že Ukrajinu bylo třeba okupovat už v březnu roku 2014. Tehdy by, prý, všechny otázky byly vyřešeny za pár dnů.

V jakém souladu je prospěšnost dlouhodobé války s hypotetickou možností superblitzkriegu v roce 2014 nevysvětlují. Nevysvětlují ani to, jakými konkrétně silami by muselo Rusko zajmout Ukrajinu v roce 2014 a kam by se poděl Západ, už tehdy snící zavést mnohem tvrdší sankce, než se tenkrát podařilo protlačit. Nakonec, pokud připustíme, že čím dříve se měla Ukrajina uchvátit, tím lépe, tak proč bychom se v tom případě neshodli na tom, že chyba nastala v letech 1991-92, kdy nebyly uchváceny hned všechny odtržené republiky. Je náhledni, že tehdy by to bylo udělat jednodušší, než v roce 2014, a ani Bush starší, který v USA prezidentoval do ledna roku 1993, na rozdíl od těch, kteří ho vystřídali, nebyl proti zachování SSSR. Celkově patrioti intuitivně cítí, že lepší je válka, která se nekoná, ale když už začala, tak čím dříve se zvítězí, tím lépe, nicméně podmínky jim brání použít tuto znalost.

Někteří čistě vojenští teoretici, analyzující válku ne jako sociální jev, ale jako matematický model, dokonce tvrdili, že někdy je lepší rychle prohrát, než dlouho vyhrávat. Jako klasický příklad pro zdůvodnění této myšlenky se uvádí první světová válka, v níž i vítězové, i poražení měli mnohem větší náklady, než kdyby kterýkoliv ze států přiznal svou porážku už v roce 1914.

Zvítězily v této válce de facto USA, jež formálně vstoupily do války až 6. dubna roku 1917, a de facto začaly bojovat v Evropě na západní frontě v říjnu roku 1917, kdy byl výsledek předurčen a všechny hlavní oběti na oltář vítězství přineseny. Ostatní účastníci prohráli. Někdo katastrofálně, jako Rusko, Turecko, Německo a Rakousko-Uhersko, někdo méně okatě (jako Velká Británie a Francie, které postoupily na základě výsledků války Američanům prvenství v západním světě).

Nebudeme skákat podle matematických oportunistů, jelikož v úvahu nebraná sociální stránka války je přinejmenším stejně důležitá, jako ta, jež vychází z přesných technických vzorců. Prostě podotýkáme, že přidání sociologického neznáma ke spočtenému matematickému modelu může změnit výsledek války, ale není s to zrušit nezvratný zákon: čím je válka kratší, tím lépe, a nejlepší válka směřuje k nulové době jejího vedení (totiž nezačíná, ale vyhrává se před zahájením).

Velký Sun Tze ve druhé kapitole (Vedení války) svého traktátu O válečném umění psal: *“Pokud se vede válka a vítězství se protahuje – zbraně se tupí a hroty se lámou, pokud se dlouho obléhá pevnost – síly se podkopávají, pokud se vojsko nadlouho ponechává v poli – nedostávají se státu prostředky. Když se zbraně tupí a hroty lámou, síly se podlomí a prostředky vyschnou, knížata, jež využijí tvou*

slabost, vystoupí proti tobě. I když budeš mít chytré sluhy, nebudeš moci potom nic udělat. Proto ve válce slyšeli o úspěchu, když byla rychlá, dokonce při neumělém jejím vedení, a neviděli úspěch při jejím dlouhém trvání, dokonce ani při jejím dovedném vedení. Nikdy nebylo, aby válka trvala dlouho a bylo to výhodné pro stát. Proto ten, kdo nechápe úplně škody z války, nemůže pochopit plně ani celkovou výhodu války”.

Je třeba říci, že když se budeme abstrahovat od čistě technických aspektů systému “válka”, měnících se s rozvojem technologií, tak filosofii války, kterou tvořil v 6. století před naším letopočtem (podle jiného datování v 5. a dokonce ve 4. století před naším letopočtem) Sun Tze, odhalil natolik celistvě, že se od té doby dodnes nikomu nepodařilo přidat k jeho postulátům nic podstatného. Jeho traktát je de facto sbírka věčných a neměnných zákonů války, podaných ve stručných, dokonale vybroušených definicích. Diskutovat s nimi je stejně nerozumné, jako odmítat fyzikální zákony, fungující v našem světě.

Je možné si “z pocitu patriotismu” přát dlouhodobou válku, komfortně bydlet, v dálce od nebezpečí. Ale zcela jinak takové přání vypadá z vlhkého zákopu, do kterého náboje přilétají pravidelněji, než se dováží jídlo a přichází střídání. Dobře se žádá, aby se bojovalo déle, když stát zabezpečuje v týlu stále vysokou míru spotřeby. Ale všechno to vypadá úplně jinak, když tě mobilizovali, tvůj byznys upadá (nebo tvá kvalifikace jako nájemného pracovníka kriticky klesá), životní úroveň konkrétně tvé rodiny se snižuje. A to tě to ještě nezabilo ani nezmrzalo. Je možné snít o mobilizaci milionů a mobilizační ekonomice, pokud nespadáš mezi tyto miliony i neposílají tě v rámci mobilizační ekonomiky rýt zákopy nebo soustružit náboje místo specialistů, kteří odešli na frontu. A kašlat na to, že jsi odjakživa byl botanikem nebo fyzikem teoretikem – stoupni si k soustruhu, ale za zmetek se v podmínkách válečné doby dostaneš na kácení lesa nebo na budování Severní širokorozchodné trati.

Nejnebezpečnější v dlouhé válce je militarizace společenského vědomí. Válka přestává být excesem a stává se smyslem života pokolení, které se potom návyky, získané na frontě, pokouší efektivně použít v mírovém životě, ale tank a traktor jsou si, samozřejmě, velmi podobní, jakož i ponorka a vědecký batyskaf, ale jejich úkoly jsou různé a metody jejich provozování se liší. Ani po traktoristovi, ani po posádce vědeckého batyskafu se nežadá, aby se obětovali kvůli splnění úkolu. Pokud něco nevyšlo hned, lze to opakovat, třeba i několikrát. Ale v podmínkách vojenských operací šance o druhý pokus mnohdy nebývá, je nutno riskovat kvůli vítězství. V mírovém životě připravenost jít do jakéhokoliv rizika a přání splnit úkol za každou cenu, vedou k neodůvodněným ztrátám a překážejí, nepomáhají.

Celkově je třeba chápat, že válka je úplná antiteze míru. Za války je dobré to, co se v době míru přísně trestá (konkrétně, vražda nebo zničení techniky, za což se za války odměňuje). Samozřejmě, za války se zabíjí nepřítel, ale u mnohých bývají nepřátelé i v mírové době, ale zkuste to, zabijte je. Jaká bude reakce společnosti?

Čím déle trvá válka, tím těžší bude návrat k míru, jelikož stojící proti sobě společnosti, jež přinesly obrovské náklady, se nemohou smířit s tím, že všechno to bylo nadarmo a absolutní zničení nepřátelské společnosti je nemožné. Ale i v samotné struktuře bojující společnosti dochází ke kritickým změnám. Stále více lidí začíná žít válkou a stále méně závisí na mírových profesích. Postupně se stává nebojování ostudou a bojovat se snaží všichni: děti utíkají do války, protože se bojí, že skončí dřív, než dospějí, starci se pokoušejí připojit se alespoň k domobraně, aby nebyli přítěží bojujícímu státu a byli přínosem pro vítězství.

Pokud je válka krátká, jako vzplanutí blesku, daří se vyhnout se větší části negativních následků. Složení společnosti se nestihá změnit, a myšlení přeorientovat. Dlouhodobá válka, narušující přirozené ekonomické styky, opravňující násilí a rozvracející tradiční strukturu společnosti, je výhodná pouze pro revolucionáře, neboť zjednodušuje úlohu vnitřní destabilizace a zvyšuje

zranitelnost moci.

Proto je nutno si uvědomit, že čím je válka kratší, tím je lepší a užitečnější. Ale je třeba rovněž chápat i to, že když matematický model války může předpokládat, že rychlá porážka bývá lepší než dlouhodobé vítězství, tak sociální část systému válka, která je důležitější než matematická (vždyť válka je především společenská událost, která může být pouze částečně korektně popsána matematickými vzorci), v principu nepředpokládá možnost porážky. Porážka ve válce je společenská a politická katastrofa, ohrožující existenci národa v jeho původní podobě (Němci roku 1935 a Němci roku 1955 jsou různí Němci, i když fyzicky jsou to ve své většině titíž lidé).

Stejně tak, když chápeme, že ruské vedení si nemohlo přát a ani si nepřálo dlouhodobou válku, musíme chápat i to, že nemáme jiné východisko, než ve válce zvítězit. Přičemž zákony války zůstávají neměnitelné: čím rychleji a efektivněji se zvítězí, o to méně bude zraňující a náročná na zdroje, tím víc budeme mít šanci plně realizovat cíle války (hlavní z nichž je zabezpečení zaručené bezpečnosti Ruska na základě vytvoření, výměnou za zničený USA, nového systému mezinárodních vztahů, odpovídajících novému rozložení sil na světové aréně).

Za devět měsíců bojových akcí na Ukrajině USA stihly nejen vybudovat proti Rusku formální koalici Západu, ale také přinutit tuto koalici pracovat. Od prohlášení o tom, že na Ukrajinu se nebude dodávat nic střelečického (pouze přilby, neprůstřelné vesty, potraviny a léky) Západ přešel k dodávkám střelných zbraní, poté obrněné techniky, nyní už jde o dodávky nejnovějších prototypů západních tanků, velmi přesných raket, s akčním poloměrem 300-500 kilometrů, moderních systémů PVO/PRO (včetně Patriotu) a dokonce bojového letectva.

Zatím Západ není přesvědčený o tom, že se Ukrajina udrží dost dlouho na to, aby si její vojáci stihli osvojit novou techniku. Proto se tam za aktuálnější považují dodávky raket a systémů PVO, které pracují v hlubokém týlu, a tak mohou být obsluhovány západními obsluhami v ukrajinské uniformě (těla zabíjených, když pozici pokryjí ruské rakety, vyvezou, a zajetí je, že vzdáleností 100 kilometrů od fronty, nepravděpodobné). Ale pokud bude mít Západ jistotu, že bojové akce na Ukrajině budou trvat dost dlouho, pak předají i tanky, i bojová letadla, a vše, co najdou ve skladech, kromě jaderných zbraní.

My, samozřejmě, stejně zvítězíme, ale každý tank, každá raketa, každý náboj, předaný Západem na Ukrajinu, je něčí smrt. Přičemž smrt našeho spoluobčana. Čím víc jich stihnou dodat, tím větší cenu zaplatíme za vítězství. Mimo to se, když ztratil naději na rychlou destabilizaci vnitropolitické situace v Rusku, Západ pokouší aktivně podpalovat obvod ruských hranic. I tady jeho úspěchy přímo závisí na termínu uvolnění z Ukrajiny hlavní masy zapojených tam vojsk. Z nějakého důvodu se mi zdá, že jakmile bude zahájeno přemístění alespoň několika divizí z Ukrajiny na Kavkaz, zájem "ázerbájdžánských ekologů" o Lačinský koridor prudce zmizí, a ve Střední Asii se stále častější zážehy rusofobie prudce změní na velkou a čistou lásku k Rusům a Rusku.

Nejen to, po porážce Ukrajiny Polskem vyhlášený úmysl dvojnásobně zvýšit početnost ozbrojených sil a vybavit je nejnovějšími americkými zbraněmi, bude mnohem větším břemenem pro Polsko, než hrozbou pro Rusko. Peníze na armádu budou utraceny, cena na její udržování se prudce zvýší. Přitom Varšava prostě nebude mít důvod pro legální vstup do konfrontace s Moskvou. Je přece třeba nenapadnout, ale aby na tebe zaútočili. Prozatím je Ukrajina, která může oficiálně pozvat polská vojska na své území (v jakékoliv kvalitě), provokace srážky polské a ruské armády na ukrajinském území je věcí techniky. Ale jakmile Ukrajina nebude, jakýkoliv přechod polských vojsk přes své východní hranice bude nevyprovokovaná agrese proti Rusku a/nebo Bělorusku.

Válečná porážka Ukrajiny přesvědčivě ukáže bojovným limitrofům (+) na našich hranicích, že USA je před hněvem Ruska neochrání. A tedy rusofobní aktivitu by bylo záhodno zmírnit. Mobilizování,

kromě těch, kteří se rozhodnou spojit svůj další život s armádou, se vrátí domů, k rodinám. No a nakonec, zmizí absces, provokující napětí na našich hranicích, který umožňuje USA provádět hru na zvýšení sázek, přecházející na jaderné vyděračství a reálně hrozící nenápadně přerůst do celosvětového jaderného konfliktu.

Přitom rychlá porážka Ukrajiny (je žádoucí do poloviny-konce léta roku 2023) neznamená bezmyšlenkovitou honičku, která je dobrá pouze při chytání blech. Rychlá porážka předpokládá klidně, kvalitně připravenou operaci, na základě jejíchž výsledků ukrajinská armáda a ukrajinský stát přestanou existovat, a ztráty útočících vojsk budou minimální. Nu, a pro ty, kdo se neumí představit bez války, je zde SVS (soukromá vojenská společnost, pozn. překl.) – Blízký východ, Afrika, Latinská Amerika – romantika.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/novarepublika.cz